

KULTTUURIAINEISTOJEN ARKISTOINTI

Kulttuuriaineistojen arkistointi laajennetaan verkkoaineistoihin sekä televisio- ja radio-ohjelmiin. Suomen elokuva-arkistosta muodostetaan Kansallinen audiovisuaalinen arkisto (KAVA), jonka tehtävät kattavat myös televisio- ja radio-ohjelmien arkistoinnin. Kansalliskirjaston vastuulle tulee verkkoaineiston säilyttämisvastuu.

Laki kulttuuriaineistojen tallettamisesta ja säilyttämisestä korvaa nykyisen vapaakappalelain sekä elokuvien arkistointilain. Laki ja muut siihen liittyvät lait tulivat voimaan 1.1.2008.

Tieteen tietotekniikan keskus (CSC) ja Kansallinen audiovisuaalinen arkisto ovat allekirjoittaneet sopimuksen tietojärjestelmän rakentamisesta Suomessa lähtevien tv- ja radio-ohjelmien digitaaliseen arkistointiin. Arkistoidut aineistot ovat tulevaisuudessa tutkijoiden käytettävissä tekijänoikeuslain asettamissa rajoissa.

AVOIMUUDEN VAATIMUS

Tieteellisen tiedon avoimen saatavuuden, tuttavien kesken *open accessin*, vaatimus vahvistuu. European Research Council (ERC) ja yhdysvaltalainen National Institutes of Health (NIH) edellyttävät rahoituksensa turvin laadittujen artikkelien tallentamista avoimiin julkaisuarkistoihin.

Jyrkentyntyn linjaus juontuu keveämmän suosituspolitiikan toivottua hitaammasta vaikutuksesta julkaisuarkistoihin tallentuvien artikkelien määrään. NIH:n rahoitusta saavia tutkijoita patistellaan oikein kunnolla, sillä ovaateen mukaisesti kirjeenvaihdossa rahoittajan kanssa artikkelit identifioidaan julkaisuarkistojen referenssinumerolla.

ERC painottaa myös tutkimusaineistojen tallettamista arkistoihin mahdollisimman pian tutkimuksen julkaisemisen jälkeen ja samalla oa-

käytänteiden ulottamista yhteiskuntatieteisiin. Näinhän Suomen Akatemia jo tekeekin suositellessaan rahoituksensa turvin tuotetun yhteiskuntatieteellisen aineiston luovuttamista Yhteiskuntatieteellisen tietoarkiston (FSD) käyttöön mahdollisimman pian rahoituksen päättymisen jälkeen. Akatemia suosittaa myös julkaisemista avoimissa tiedejulkaisuissa, silloin kun ”impakteissa ei menetetä”, ja että kaikista julkaistuista tutkimusartikkeleista tallennetaan rinnakkaiskopiot suomalaisiin julkaisuarkistoihin.

Nyt seurataan, miten kotimainen kanta tutkimuksen aineistojen avoimeen saatavuuteen muodostuu käytännöksi. Aineistot ovat osa tutkimuksen infrastruktuuria, opetusministeriön tutkimuksen infrastruktuuryöryhmän muistion mukaisesti. (*Reetta Kettunen*)

LAHJOITUSTEN VEROVÄHENNYSLAKI

Viime joulukuussa hyväksytyä lahjoitusten verovähennyslakia pidetään yleisesti epätasa-arvoisena ja epäselvänä. Yliopistot ja säätiöt pitävät verovähennysoikeutta myös liian pienenä, jotta tiede ja taide siitä todella Suomessa hyötyisivät. Lahjoituksen verovähennysoikeus pitäisi ulottaa myös yksityishenkilöihin.

Uuden lain mukaan yritykset ja muut yhteisöt voivat jo tänä vuonna vähentää verotuksessa enintään 250 000 euroa tieteen ja taiteen edistämiseen annettuja rahalahjoituksia. Erityisesti tästä hyötyvät yliopistot ja korkeakoulut, joille tehtävien lahjoitusten verovähennysoikeus nousee aikaisemmasta 25 000 eurosta kymmenekertaiseksi. Myös yhdistyksille ja säätiöille tehtävien lahjoitusten verovähennysoikeus kaksinkertaistuu 50 000 euroon. Verovähennyksen voi tehdä, mikäli lahjoituksen saaja kuuluu verohallituksen hyväksymään luetteloon. Verovähennysoikeus koskee edelleenkin vain yrityksiä.

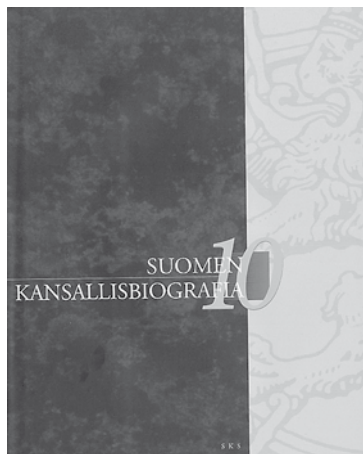
KANSALLISBIOGRAFIA

Suomen kansallisbiografia -kirjasarjan (Suomalaisen Kirjallisuuden Seura) valmistumista juhlittiin joulukuussa 2007. Se on 6 000 pienoiselämäkerran kokoelma Suomen historian, yhteiskunnan ja kulttuurin vaikuttajista lähes tuhannen vuoden ajalta. Sarja on ilmestynyt vuosina 2003–07. Siinä on noin 9 000 sivua, kymmenen osaa ja hakemisto, joka ilmestyy helmikuussa. SKS:n Biografiakeskus ylläpitää kokoelmaa pysyvästi myös verkkojulkaisuna (www.kansallisbiografia.fi). Kirjasarja perustuu Suomen Historiallisen Seuran Kansallisbiografia-projektin tuottamaan aineistoon. Toimituskuntaa johti professori **Matti Klinge** ja kolmea aikakausikohtaista toimitusta dosentit **Anneli Mäkelä-Alitalo** (Ruotsin valan aika), **Markku Tyynilä** (suuriruhtinaskunnan aika) ja **Martti Häikiö** (tasavallan aika).

Kuuluisuuksien ja perinteisten suurmiesten lisäksi *Suomen kansallisbiografiassa* on mukana runsaasti vähemmän tunnettuja oman alansa edustajia kaikilta aikakausilta ja yhteiskunnan eri osa-alueilta. Vaikka naisten osuus (13 %) on huomattavasti suurempi kuin aiemmissa kokoelmissa, keskustelua on synnyttänyt heidän osuutensa kirjasarjassa ja suomalaisessa historiankirjoituksessa. Kiinnostusta on myös herättänyt, keitä henkilöitä on jäänyt pois ja keitä kansakunnan tietoisuuteen nousseita myyttisiä hahmoja tai julkkiksia on päässyt mukaan. Kirjasarjan arvioi seuraavassa *Tieteessä tapahtuu* -lehdessä **Kari Selén**.

PAMFLETIT TULEVAT

Pamfletti määritellään *WSOY:n Isossa Tietosanakirjassa*: ”Alkuaan varsinkin kirjaa pienempi sitomaton kirjanen, myöhemmin tätä kokoa oleva kirjoitelma jostakin ajankohtaisesta tai tärkeästä aiheesta, kiistakirjoitus; usein myös häväistystai herjauskirjanen.” Millainen on hyvä pamfletti nykyään? Tammi on herättämässä henkin

Kymmenosainen Suomen kansallisbiografia on valmistunut. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kustantamassa sarjassa on kuuluisuuksien ja perinteisten suurmiesten lisäksi mukana runsaasti vähemmän tunnettuja oman alansa edustajia kaikilta aikakausilta ja yhteiskunnan eri osa-alueilta.

legendaarista Huutomerkki-sarjaa, ja WSOY on tuomassa keväällä markkinoille uutta Barrikadi-sarjaa, joka yhdistää kirjan ja verkon. Kummankaan kustantamon kirjat eivät tule ylittämään hinnaltaan 20 euron rajaa. Otavalla pamflettikirjallisuutta jatkaa Liken ja Suomen Rauhantuolustajien kustantama Pystykorva-sarja.

Tammen ensimmäinen Huutomerkki-pokkari oli aikoinaan **Jaakko Okkerin** parissa viikossa toimittama Prahan kevättä analysoiva *Praha 21.8.1968*. Sarja jatkui vuoteen 1983, ja siinä ilmestyi 92 nimikettä.

Sekä Tammessa että WSOY:ssä nähdään, että nykyajassa on tilausta uudenaikaiselle, ajankohtaiselle ja jopa provosoivalle pamflettikirjallisuudelle. Toivottavasti rohkeita kirjoittajia löytyy ja lukijat ottavat kirjat vastaan.

Tammen Huutomerkki-sarja on herätetty henkiin. Pamfletin uutta aikaa ennakoi aiemmin Liken ja Suomen Rauhantuolustajien Pystykorva-sarja keväällä alkaa ilmestyä vielä WSOY:n Barrikaditunnusta kantava pamflettisarja.

Suomalaista tietokirjallisuutta esittelevä TIE-TOKIRJA.FI -tapahtuma jalkautuu vuonna 2008 maakuntiin. Kevään aikana tapahtuma on mukana helmikuussa Tampereella järjestettävillä Henki ja elämä -kirjafestivaaleilla, huhtikuussa Jyväskylän kirjamesuilla ja toukokuussa Yöttömän yön kirjamesuilla Oulussa. Ensimmäinen TIETOKIRJA.FI järjestettiin Helsingissä alkusyksystä 2007. Kaksipäiväisessä tilaisuudessa Tieteiden talossa oli mukana yli sata esiintyjää tietokirjallisuuden eri aloilta (ks. *Tieteessä tapahtuu* 7/2007). Lisätietoja osoitteessa www.tietokirja.fi.

HYLÄTTY 1930-LUVUN VÄITÖSKIRJA

Helsingin yliopiston rehtori **Ilkka Niiniluodon** asettama asiantuntijaryhmä selvittää huhtikuun loppuun mennessä, loukattiinko **Israel-Jakob Schurin** väitöskirjan hylkäämisen yhteydessä vuonna 1937 hyvää tieteellistä käytäntöä. Ryhmän asettamisen taustalla on julkinen keskustelu, joka syntyi filosofian tohtori **Simo Muirin** *Historiallisessa Aikakauskirjassa* (4/2007) julkaistusta artikkelista.

Schurin väitöskirja käsitteli ympärileikkauksen olemusta ja vaikuttimia. Muir kuvaa artikkelissaan laajasti sekä väitöstilaisuutta että sen jälkeisiä tapahtumia ja osoittaa, miten opiskelijan oikeusturvaa rikottiin. Ihmetystä herättää jo se, ”miten oli mahdollista, että tiedemaailmaan jo etabloituneen ja arvostusta nauttivan tutkijan väitöskirja hylätään, vaikka se oli läpäissyt esitarkastuksen ja virallinen vastaväittäjä ehdotti sen hyväksymistä.” Muir näkee Schuria vastaan esitettyjen syytösten taustalla selviä antisemitistisiä motiiveja. Schur joutui myös eri oppialojen ja tutkimussuuntausten kiistojen uhriksi. Taustalla vaikuttivat ”Helsingin yliopiston kielikiista ja professoreiden poleemisiet suhteet”.

JATKUU SIVULLA 40

PIKKU JÄTTILÄISEN HARTIOILTA

■ Tapio Markkanen

Opin lukemaan *Pikku Jättiläisen* kanssa. Sitä ennen muiden piti lukea sitä minulle, varsinkin lukua ”Tähtitiede”, jonka oli kirjoittanut Eyvind Sucksdorff. Muita suosikkiaiheitani olivat geologia ja siinä erityisen kiehtovia kertomukset maanjärityksistä, tulivuorista, jalokivistä ja mannerten liikkumisesta. Oma Pikku Jättiläiseni on kolmastoista painos vuodelta 1946, ja siinä kerrotaan lyhyesti Alfred Wegenerin jo vuonna 1912 esittämästä hypoteesista mannerten liikkumisesta. Vuosikymmentä myöhemmin kansainvälisen geofysiikan vuoden 1957 tulokset antoivat sille vahvistuksen. Myös Pikku Jättiläisen maantiedettä koskeva luku maanosia, niiden kansoja ja luontoa esittelevine koko sivun kuvineen kiihotti mielikuvitustani aina uudelleen.

Olin vanhempieni ainoa lapsi, ja kotona huolehdiittiin, että minulla oli aina lukemista. Myös omat toivomukseni otettiin huomioon. Keuhkotauti oli korjannut julmaa satoaan edellisissä sukupolvissa, ja niinpä sain tartuntapelon takia ryhtyä käymään kirjastossa oikeastaan vasta koulunkäynnin aloitettuani vuonna 1949. Kotona oli tarjolla vanhempaakin tietokirjallisuutta. Äitini oli menettänyt varhain vanhempansa, ja hän oli varttunut kahden tätinsä kasvattina. He olivat kansakoulunopettajia, jotka eläkkeelle siirtyttyään asuivat luonamme. He toivat mukanaan kirjastonsa, josta löysin monta aarrettani. Yksi niistä oli Z. Topeliuksen *Luonnonkirja*, 15. painos vuodelta 1920. Siinä luonto esiteltiin klassisessa järjestyksessä: ihminen, eläinkunta, kasvinkunta, kivikunta, lopussa suuri, avara maailma. Kirjassa käytettiin pedagogisista syistä antikvaa, kursiivia ja fraktuuraa. Kun aikanaan oppikoulun saksan opinnoissa tuli fraktuura vastaan, ei sen lukeminen tuottanut vaikeuksia. Luonnonkirja kertoi myös luonnonrikkauksista ja niiden hyödyntämisestä. F. M. Franzénin runo ”Orijärven vuorikaivos” riemuitsee kotimaisen elinkeinoelämän ja vientiteollisuuden kehityksestä. Luon-

non ja perittyjen arvojen ohella kirja opetti kunnioittamaan myös hyvää hallitusta, kuten runo ”Timantti”. Se kertoo köyhästä Amrusta, joka on löytänyt suuren timantin. Tietämättä sen arvoa hän antaa sen rinkelinauhasta kauppiaalle, joka puolestaan myy sen kuninkaan kruunun koristeeksi. Kun jalokiven vaiheet selviävät oikeamieliselle kuninkaalle, hän sanoo kauppiaalle: ”Sä rahat anna Amrullen, saat rinkelisi jällehen.”

Suuri kirjailija voi myös olla suurpiirteinen. Topelius kertoo Luonnonkirjassa: ”...jos sovitat useita kuperia linssejä kohtalaisen pitkään putkeen, niin saat siitä kiikarin eli kaukoputken...”. Hän ei varmaan koskaan yrittänyt kiikaria rakentaa. Aivan toista maata oli Ilmari Jäämaan *Nuorten kokeilijain ja keksijäin kirja*. Kädestä pitäen se neuvoi rakentamaan laitteita, jotka myös toimivat. Sellaista nuoret tarvitsevat tänäänkin. Tiedon karttuessa ja itsekin kirjoittellessa olen joutunut pohtimaan myös kerronnan kiehtovuuden ja tosiasioiden suhdetta. Innostuksellaan on moni tietokirja syyttänyt minut nuorena. Vuosien kuluttua teoksen tietosisältö onkin paljastunut heppoiseksi – eikä vain toisarvoisilta yksityiskohdiltaan – mutta kirjoittajan kertojantaito on vakuuttanut edelleen. Onko tietokirja silloin hyvä vai huono?

Vanhoiden tätien kirjastossa oli myös vuosina 1925–28 ilmestyneen lehden *Valo – tiedettä kaikille* sidotut vuosikerrat. Luin kaikki artikkelit, kertomukset pyramideista, näkemisen psykologiasta ja muistista, planetaarioksi kutsutusta teatterista ja entisaikojen julmista rangaistustavoista moneenkin kertaan. Mielikuvituksessani tein löytöretkiä oppaanani *Maapallo – Maantieteellinen tietokirja, kuvia ja katsauksia*, osat 1–10 (1923–30). Siinä oli suuria, kokosivun kuvia, myös Amatsonian sademetsistä (osa 3: *Etelä-Ameriikka ja Iso valtameri*). Kuvateksti kertoi, että maisema oli säilynyt lähes muuttumattomana vuosisadan, joka oli kulunut suuren luonnon-

tutkijan Charles Darwinin käynnistä. Miten lie-nee seuranneen vuosisadan laita?

Kun aloin käydä Helsingin kaupunginkirjaston lasten lukusalissa Rikhardinkadulla, lähes joka kerran luin jaksoja Newcomb-Engelmanin paksusta *Tähtimaailmasta*. Tarkkaavainen kirjastonhoitaja pani merkille kiinnostukseni ja vei minut ystävällisesti aikuisten lukusaliin, jossa oli tarjolla Tähtimaailman suomentajan V. A. Heiskasen monumentaalinen *Tähtitiede I–II*. Siitä lähtien olen kunnioittanut kirjastoja ja kirjastonhoitajia.

Heiskasen teos ilmestyi vuosina 1948–50, mutta myytiin pian loppuun. Metsästin sitä vuosia kirja-antikvariaateista. Vihdoin vuonna 1958 Uudenmaankadun pasaasin kirjakauppias tervehti riemuissaan taas kerran: ”Nyt minulla on vihdoin Heiskanen herralle.” Ruotsalaisen Åke Wallenquistin *Aikamme tähtitiede ja sen maailmankuva* ilmestyi vuonna 1954 Pentti Kalajan suomentamana. Kalajalla on suuri ansio tähtitieteen kiinnostuksen herättäjänä Suomessa ennen muuta asiallisten ja kiehtovien radioesitelmien pitäjänä. Sellaisena hän oli assyriologi Armas Salosen ja fyysikko Reino Tuokon veroinen.

Wallenquistin kirja näytti aivan uudenlaisen tähtitieteen, astrofysiikan, joka tutkii tähtiä sekä tähtijärjestelmien rakennetta ja kehitystä. Vuotta aikaisemmin tuli markkinoille Georg Gamowin *Maailmankaikeuden synty*, josta luin ensi kerran suuresta alkuräjähdyksestä ja alkuaineiden synnystä. Varmaan näillä teoksilla oli suuri osuutensa, että minusta tuli tähtitieteilijä.

Kirjoittaja on professori sekä Helsingin ja Joensuun yliopistojen tähtitieteen dosentti.

Seuraavassa Tieteessä tapahtuu -lehdessä elämänsä tietokirjoista kertoo Heurekaan ohjelmapäällikkö, filosofian tohtori Paula Havaste.

HYVIN AJOITETTU VUOSI

Kansainvälinen polaarivuosi (engl. *International Polar Year*, IPY) ajoittuu hyvin ympäristösyistä, koska yleismaailmallinen huolestuneisuus on voimistunut ilmastonmuutoksesta. Tämä todettiin Euroopan polaarikokouksessa Roomassa vuoden 2007 lopulla. Järjestyksessä neljäs polaarivuosi ulottuu vuodesta 2007 vuoteen 2009. Kansainvälisen tiedeneuvoston ICSU:n ja Maailman ilmatieteen järjestön WMO:n isännöimän kampanjan aikana tutkimuslaitokset eri puolilla maailmaa keskittävät huomionsa Maan napa-alueiden ympäristön, siellä elävän väestön ja taloudellisten kehitysmahdollisuuksien tutkimukseen. Suomessa tätä tutkimustoimintaa koordinoivat Oulun yliopiston Thule-instituutti ja Lapin yliopiston Arktinen keskus, jotka hoitavat kansallisen IPY-sihteeristön tehtäviä. Polaarivuoden kunniaksi on Suomessa julkaistu postimerkkiarkki ja lyöty juhlaraha.

NÄINKÖ YKSINKERTAISTA?

Omaksamalla neljä melko yksinkertaista, terveellistä elämäntapaa ihminen voi saada 14 vuotta lisää elämää. Nämä tavat ovat tupakoimattomuus, liikunta, kohtuullinen alkoholinkäyttö sekä päivittäinen hedelmien ja kasvien syönti. Englantilainen tutkimusryhmä, joka kuuluu laajaan eurooppalaisen tutkimushankkeeseen, selvitti 1990-luvun alkupuolelta lähtien 20 000 norfolkilaisen 45–79-vuotiaan elämäntapojen ja kuolleisuuden suhdetta. Vertailuryhmässä, jossa ei ollut omaksuttu yhtään näistä tavoista, oli keskimäärin sama riski kuolla kuin vertailuryhmässä, jossa ihmiset olivat 14 vuotta vanhempia ja noudattivat kaikkia neljää tapaa. Cambridgen yliopiston **Kay-Teen Khawn** ja hänen kollegoidensa tulokset julkaistiin tammikuussa PLoS Medicine -verkkolehdessä.

Onneenkin suhtaudutaan nykyään kuin terveyteen, toteaa Rotterdamin Erasmus-yliopiston

emeritusprofessori, sosiologi **Ruut Veenhoven** hollantilaisessa *Metro*-lehdessä. Tiedämme, että oikeilla valinnoilla on mahdollisuus saavuttaa pitkä, terve elämä. Etsimme myös keinoja tulla onnellisemmaksi, esim. hankkimalla uuden työn tai kumppanin. Olemme onnellisimpia ennen kolmeakymmentä vuotta ja kuudenkymmenen jälkeen. Yksi syy tähän on, että nuoret ja vanhuksset ovat keski-ikäisiä vapaampia tekemään valintoja. Veenhovenin ylläpitämässä tietokannassa Pohjoismaiden asukkaat kokevat itsensä Tanskan johdolla onnellisimmiksi, kun maailman maita verrataan toisiinsa (<http://worlddatabaseofhappiness.eur.nl>).

UUTISIA HEUREKASTA

Tiedekeskus Heureka on päättänyt lahjoittaa Helsingin yliopiston käyttäytymistieteellisen tiedekunnan soveltavan kasvatustieteen laitokselle tiedekeskuspedagogiikan professuurin. Se on kansainvälisestäkin uusi aluevaltaus. Virkaan nimitettävä professori tulee vastaamaan alan korkeimmasta opetuksesta ja tutkimuksesta Suomessa. Käytännössä hän johtaa myös Heurekan tutkimus- ja kehitystoimintaa. Professorin työpiste sijoitetaan Heurekan oppimiskeskukseen Tikkurilaan. Oppimiskeskus aloitti toimintansa 1.1.2008. Professoreuri on aluksi viisivuotinen (2008–12), mutta tavoitteena on saada järjestelystä pysyvä.

Heurekan Vattenfall Planetarium aloitti toimintansa viime tapaninpäivänä. Se on yksi Euroopan nykyaikaisimmista digitaalisista planetaarioista. Siellä esitetään uudenlaisia, pääosin animoituja planetaarioelokuvia. Ensimmäinen elokuva *Kosmiset törmäykset* kertoo maailmanlaajuisesta muokkaavista törmäyksistä.

PALKITTUJA

Emil Aaltosen säätio palkitsisi 8.12.2007 Tieteellisten seurain valtuuskunnan varapuheenjohtajan, sovelletun fysiikan professori **Juhani Keinosen** ”professorikannuksilla” hänen ansioistaan

tutkijana, yliopistollisena opettajana ja hallintomiehenä. Professorikannuksiin liittyi myös tunnustuspalkinto.

Suomalaisen Tiedeakatemian Väisälän palkinnot saivat 10.12.2007 matematiikan professori **Eero Saksman** Helsingin yliopistosta ja fysiikan professori **Kari J. Eskola** Jyväskylän yliopistosta. Saksman on monipuolinen tutkija, jonka tutkimukset käsittelevät funktionaalialianalyysiä, harmonista ja geometrista analyysiä, stokastisia prosesseja ja lukuteoriaa. Eskola on teoreettinen fyysikko, joka tutkii lämpötila-asteikon toisen pään ilmiöitä, ainetta, jonka lämpötila on luokkaa kymmenen tuhatta miljardia Kelviniä.

Lääkäriseura Duodecim myönsi 4.1.2008 Matti Äyräpään palkinnon Turun yliopiston immunologian professorille **Sirpa Jalkaselle**, joka johtaa yliopiston MediCity-laboratoriota ja yliopiston alaista Reseptori-ohjelmaa. Hänen tutkimustensa painopiste on imusuonistossa ja syövän tutkimisessa.

Professoriliitto valitsi 18.1.2008 ”Vuoden professoriksi 2007” suomen kielen professori **Kaisa Häkkisen** Turun yliopistosta. Hän on johtava suomen kielen historian ja erityisesti etymologian tutkija ja asiantuntija. Häkkinen oli viime

vuonna vietetyn Mikael Agricolan 450-juhluvuoden kantava voima.

JUHLIVIA SEUROJA VUONNA 2008

Sataa vuottaan juhlivan Suomalaisen Tiedeakatemian lisäksi tieteellisistä seuroista Finska Vetenskaps-Societen – Suomen tiedeseura täyttää 170, Suomen matemaattinen yhdistys 140, Suomalais-Ugrilainen Seura 125 ja Suomen Maantieteellinen seura 120 vuotta. 75 vuotta täyttävät Liikuntatieteellinen Seura ja Oulun Historiaseura, 70 vuotta Suomen Eksegetiikan Seura, Suomen luonnonsuojeluliitto ja Säätiö Institutum Romanum Finlandiae.

Societas Gerontologica Fennica, Suomen Farmakologiyhdistys ja Suomen Sieniseura täyttävät 60 vuotta. Työoikeudellinen Yhdistys saavuttaa 50 vuoden iän.

Ilari Hetemäki